

ה"ת 12650/03/16 - אלי בינשטוק, נטע ליבוביץ נגד משטרת רמלה

בית משפט השלום ברמלה

ה"ת 12650-03-16 בינשטוק ואח' נ' משטרת רמלה

תיק חיצוני: 39275/2016

בפני כבוד השופטת שרון צנציפר הלפמן

מבקשים 1. אלי בינשטוק

2. נטע ליבוביץ

נגד

משטרת רמלה

משיבה

החלטה

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

1. לפני בקשה להשבת תפוס לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**). עניינה של הבקשה בשלושה מכשירי טלפון ניידים של המבקשים (שני מכשירי טלפון של המבקש 1 ומכשיר טלפון אחד של המבקשת 2) וכן בסכום כסף במזומן בסך 10,800 ₪ (כולם ביחד יכוננו להלן: **החפצים**).

2. המבקשים חשודים בעבירות של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית וסחר בסם מסוכן. ביום 27.1.16 נערך חיפוש בביתו של המבקש, במהלכו נתפסו שלושה סוגי סמים - קנאביס (9.90 גר'), שקיות מחולקות למנות של קוקאין (1.6 גר') ו-1.4 MD גר'); משקל דיגיטלי וכן מכשירי הטלפון וסכום הכסף המזומן הנזכרים.

3. המבקשים עתרו להשבת החפצים לידיהם. בדיון שנערך ביום 21.3.16 סוכם בין באי-כוח הצדדים כי תינתן דחייה בת שבועיים לצורך קידום החקירה ונקבע דיון נוסף.

בדיון שנערך ביום 6.4.16 הוברר כי החקירה טרם הסתיימה. על רקע זה עתר בא-כוח המבקשים להשבת התפוסים על אתר. נטען כי ניתן להעתיק את החומרים שעל מכשירי הטלפון ולהחזירם לידי המבקשים. אשר לכסף המזומן שנתפס, טען בא-כוח המבקשים כי יש לקבל את הסברו של המבקש לפיו מדובר בכסף "שחור" שהרוויח כגֵרמן מטיפים, ואשר אמור לשמש לתשלום שכר דירה ולרכישת מצרכי מזון. באת-כוח המשיבה מצידה התנגדה לבקשה וטענה כי יש לאפשר למשיבה למצות תחילה את החקירה.

המסגרת הנורמטיבית לתפיסת החפצים

4. החפצים נתפסו בהתאם לסמכותה של המשיבה לפי סעיף 32 לפקודה, הקובע כי "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה". עוד הפנתה בא-כוח המשיבה להוראת סעיף 39 לפקודה ולהוראת החילוט המקבילה, בסעיף 36א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים**), כמקור לסמכותה לעתור בעתיד לחילוט החפצים, ששימשו או שנועדו לשמש, על פי החשד, כאמצעי לביצוע עבירות לפי פקודת הסמים ואשר נתקבלו כשכר כתוצאה מביצוע העבירות.

5. ככלל, קיימות שלוש תכליות עיקריות המצדיקות תפיסת חפץ: תפיסה לצורך מניעה עתידית של ביצוע עבירות, כאשר קיים יסוד סביר להניח כי באותו חפץ "עומדים לעבור עבירה" (סעיף 32(א) לפקודה); תפיסת החפץ לצורך הצגתו כראיה במשפט (סעיף 32(א) לפקודה); ותפיסה לצורך הבטחת אפשרות חילוט עתידית של החפץ בסיום המשפט (סעיף 39 לפקודה וסעיפים 35 ו-36א לפקודת הסמים)). על מנת שתקום סמכות לתפוס חפץ נדרש כי לשוטר יהיה יסוד סביר להניח שישנו קשר כלשהו בין החפץ לבין העבירה שנעברה או עתידה להיעבר, כאשר החוק מונה חמש חלופות: באותו חפץ נעברה עבירה; באותו חפץ עומדים לעבור עבירה; החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל העבירה; החפץ ניתן כשכר בעד ביצוע העבירה; והחפץ שימש אמצעי לביצוע העבירה (בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.06); בש"פ 8353/09 **מגאליניק נ' מדינת ישראל** (26.11.2009), פסקה 7. להלן: **הלכת מגאליניק**).

6. רמת הראיות הנדרשת לצורך החזקת התפוס בטרם הגשת כתב אישום היא של "יסוד סביר להניח" כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה (כלשון סעיף 32(א) לפקודה). בפסיקה נקבע שדרישה ראיתית זו דומה לרף הראיתי הנדרש לצורך מעצרו של אדם בטרם הגשת כתב אישום, לאמור: נדרש "חשד סביר" לביצוע העבירה (הלכת **מגאליניק**, פסקה 12).

7. לאחר תפיסת החפץ בידי המשטרה, ניתנת לבית המשפט, במסגרת סעיף 34 לפקודה, הסמכות להורות על שחרור החפץ בתנאים שיקבע. לעניין זה נפסק כי "כשם שלעניין מעצר תיבחן השאלה האם קימת עילת מעצר, ואם כן, האם ניתן להגשים את תכליתו באמצעות חלופה שפגיעתה פחותה, כך הוא ביחס להמשך החזקת חפץ תפוס. יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגשים את תכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות אשר תגשמונה את התכלית הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתונה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקניין של האדם. השאלה היא, במילים אחרות, אם קימת 'חלופת תפיסה' אשר תגשים את מטרת התפיסה בדרך שתפגע פחות בזכות קניינו של בעל הזכויות בנכס" (הלכת **לרגו**).

עוד עמדה הפסיקה על כך ש"לא הרי קיומה של עילה לתפיסת חפץ, בהכרח כדין המשך ההחזקה בו בידי המדינה (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פד"י נד(2) 464, 471 (2000)). גם אם עשוי להתקיים מקור סמכות לתפיסת חפץ מלכתחילה, אין בכל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות בטרם נסתיימו ההליכים

המשפטיים, ועשויה לעלות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט לממש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם מימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות" (הלכת לרגו). על בית המשפט להוסיף ולבחון אם ניתן, באיזון ראוי, להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הנכס התפוס (רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(2) 312, 323-325 (1999)).

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה, באסמכתאות שצורפו ובתיק החקירה ושמעתי את טענות באי-כוח הצדדים הגעתי למסקנה כי אין מקום בשלב זה לקבל את הבקשה.
9. עיון בחומר הראיות שנמצא עד כה בתיק החקירה, מעלה כי קיים חשד סביר, ביחס לכל אחד מן המבקשים, לביצוע העבירות המיוחסות להם.
10. המשיבה טענה כי במקרה דנן, מתקיימות כל שלוש העילות לתפיסת החפצים. ואמנם, שוכנעתי כי אלה פני הדברים: על פי החשד, העבירות המיוחסות למבקשים בוצעו באמצעות מכשירי הטלפון הנייד ויש חשש שימשיכו לשמש לצורך כך (לטענה כי הסחר בוצע באמצעות הטלפונים ראו עמוד 3 לפרוטוקול מיום 21.3.16, שורה 12); הובהר כי מכשירי הטלפון הם חלק מן הראיות הדרושות למשיבה לצורך החקירה ("הטלפונים נתפסים מכמה סיבות, הראיות שנמצאות בתוכם, לא ניתן להוציא חלק ממחשב ולשמור אצלנו כמו שממליץ החוק, לא ניתן למחוק בצורה מלאה את החומר כולו, לא יעלה על הדעת שנחזיר לסגור במהלך החקירה את הראיות" - שם, שורות 7-9); בנוסף, הצהירה המשיבה כי בכוונתה לבקש את חילוט החפצים שכן, על פי החשד, הם שימשו כאמצעי לביצוע העבירה וכן נרכשו משכר ביצוע העבירות או הושגו כתוצאה מביצוע העבירות (עמוד 3 לפרוטוקול מיום 6.4.16, שורות 5 ו- 13-16).
11. שקלתי את האפשרות להשיב למבקשים את מכשירי הטלפון בתנאים, אך הגעתי למסקנה כי אין מקום לעשות כן, בשלב זה. מתיק החקירה, כמו גם מן המידע שנמסר במהלך הדיון מפי בא-כוח המשיבה (לרבות במ/1), עולה כי המשיבה לא קפאה על שמריה. התרשמתי כי נעשים מאמצים לקידום החקירה וכי זו מצויה בעיצומה. נוסף על השלב בו מצוי ההליך (בעיצומה של החקירה ומסגרת 180 הימים הנתונים למשיבה לפי סעיף 35 לפקודה), הבאתי בחשבון שיקולי גם את הקשר ההדוק הנתען בין ביצוע העבירות בהן חשודים המבקשים לבין מכשירי הטלפון שנתפסו; את העובדה שעדיין קיים חשש לשימוש במכשירי הטלפון לצורך ביצוע עבירות עתידיות; וכן את התרשמותי האמורה מכך שקיימת התפתחות בחקירה. הדברים יפים אף לעניין הכספים שנתפסו. על רקע החשדות המיוחסים למבקשים, לאחר שקילת ההסבר שניתן מפי המבקש להחזקת סכום הכסף (טיפים בשחור) ובשים לב לכך שהחקירה בעיצומה והמשיבה הצהירה כי בכוונתה לבקש את חילוט הכספים - לא מצאתי לנכון להורות על השבתם עתה.

בשולי הדברים אציין כי קיימת, כמובן, אפשרות שהמשיבה תפיק ממכשירי הטלפון הניידים את הראיות שהיא תזדקק להן בהמשך ההליך ובתנאים שיקבעו (השוו למשל: ב"ש (ת"א) 93750/06 **הלוי נ' יחידה ארצית לחקירות הונאה** (10.1.2007); ה"ת 38033-05-13 **מירקס נ' מדינת ישראל** (11.6.2013)). ראו גם ה"ת (ת"א) 4703-01-13 **אופטלקה נ' מדינת ישראל** (28.1.2013)). עם זאת, מן הראוי שאפשרות זו תבחן בשלב מאוחר יותר. בשלב הנוכחי, מן הראוי לאפשר למשיבה להשלים את החקירה ולמצותה בהתאם לצרכים שפורטו על-ידה בדיון. על כן, נכון הוא להתיר למשיבה להמשיך ולהחזיק בחפצים.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, בהעדר
הצדדים.